

[Schmidt.]

Spørgsmaal, om der var Planer fremme angaaende den tyske Skolesag. Jeg mærker, at jeg vel har taget fejl i det, da jeg ikke har faaet noget Svar. Men jeg maa for Resten sige, at ved den Forhandling, vi har ført med den højtærede Undervisningsminister, fik vi Indtrykket af, at han ikke pure afviste vort Ønske, og at man i det mindste var fuldkommen klar over, at der var en hel Del Forhold, der trængte til Klarstilling. Derfor vil jeg gerne endnu en Gang bede den højtærede Undervisningsminister om at sige, om man tænker at gøre noget, især med Hensyn til den højere tyske Skole. Vi er ikke kommet et Skridt videre, end den Gang der blev os bevilget en tysk Realskole med dansk Undervisningssprog i Sønderborg, endskønt vi dog ønskede ikke blot en Realskole med tysk Undervisningssprog, men ogsaa et tysk Gymnasium, der kunde føre op til Universitetet. Vi har den Opfattelse, at vi trænger til det, og vi mener i Grunden ogsaa, at saadan en Skole med Dansk—Tysk—Engelsk, var der lige saa megen Anledning til at oprette som de dansk—franske Skoler. Det vilde maa-ske svare mere til den hele Omverden, Danmark virkelig har Forbindelse med, saaledes at man ikke behøver at være betænkelig ved at komme dette vort Ønske i Møde.

Jeg vil ikke igen gaa nærmere ind paa det Besøg, jeg en Gang kort har omtalt, som de Herrer Professor Scheel og Dr. Schifferer har aflagt i Kiel. Kun eet forundrer jeg mig over. Det ærede Medlem Hr. Holger Andersen ytrede sin Betænkelighed ved, og netop derved, at der til den Universitetsuge, der var planlagt i Kiel, ogsaa var udgaaet Indbydelse til Wien, Gratz og Prag. Ja, det danske Folk maa da være helt klar over, og enhver maa være klar over, at naar der sigtes til noget som en Berøring af de to Kulturer, har man ikke med den tyske Stat at gøre, men selvfølgelig med det tyske Folk, og de tyske Universiteter er da de Steder, hvor det tyske Aandsliv har hjemme, ligesom disse Herrer heller ikke har henvendt sig til Danmark alene, men til hele Norden som en samlet Kulturverden. Men ellers er jeg glad ved, at man har overvundet, saa vidt jeg kan høre, disse Betænkeligheder og siger: Vi er med, vi kan jo saa se, hvad Sagen bliver til. Jeg mener, at Sagen maa blive til noget, der er helt naturligt og ønskeligt.

Første Næstformand (Pinstrup): Det ærede Medlem Hr. Fraenkel har Ordet for en kort Bemærkning.

Fraenkel: Det ærede Medlem Hr. Pinstrup henvendte sig lige i Begyndelsen af sin Tale til mig. Jeg var ikke til Stede her paa det Tidspunkt, men har nu faaet det stenografiske Referat, saa jeg altsaa nu kan svare. Jeg vil da tillade mig at minde om, at mine Udtalelser, da jeg første Gang havde Ordet her ved Finanslovsforlaget Behandling, med Hensyn til Landbruget og dets Toldspørgsmaal gik ud paa den mest uforbeholdne Anerkendelse af Landbrugets Evne til i den praktiske Politik at haandtere Toldsatserne, idet jeg sagde, at der, hvor Landbruget har Nytte og Fortjeneste af Frihandelen, tager det Frihandelen, og hvor det har Nytte og Fortjeneste af Beskyttelsen, tager det Beskyttelsen. Det kan umuligt gøres bedre, det er en rent ideel Maade at handle paa i Toldpolitik. Men det har man for sin gode Villie. I Stedet for, at det ærede Medlem Hr. Pinstrup, hvis han overhovedet vilde gøre mig den Ære at lægge Mærke til, hvad jeg sagde, skulde have takket mig for denne uforbeholdne Anerkendelse, kommer han nu og siger: Nej, det er helt forkert, for vi har altid forfærdeligt gerne villet af med de ulykkelige Beskyttelsessatser, som vi gaar og slæber rundt paa, det er ganske mod vor Villie, at vi har dem — og det ærede Medlem henviser til Landbrugsraadet, som Gang paa Gang skal have udtalt sig mod disse Toldsatser og bedt om dog for Himmels Skyld at blive fri for dem. Naa, hvad er nu Landbrugsraadet? Det er jo et Rudiment fra Krigstiden, og det kan jo — hvad det nu er eller ikke er — ikke have nogen som helst Indflydelse i Landbrugsspørgsmaal. For hvis det havde det, var det jo umuligt, naar det absolut vilde af med disse Toldsatser, at Toldsatserne blev staaende alligevel. Men det gør de jo altsaa, og det var det Faktum, jeg holdt mig til og ikke til, hvad Landbrugsraadet eller maaske andre Institutioner, som holder Haanden over disse Satser, kunde mene om dem.

Det ærede Medlem gik saa ind paa den praktiske Vurdering af enkelte af disse Toldsatser. Han kalder f. Eks. Ostetolden en Luksustold. Herregud, den simple Ost koster vel 25—30 Ø. Pundet. Om det just skulde være Luksus — jeg maa sige, det maa saa være den Slags Luksus, som den højtærede Finansminister kalder Luksus i videre og videste Forstand. Jeg kan for øvrigt ikke